

Yıllar Sonra Çok Şeymi İstedim

– Mosell 07 · 17 Kasım 2015

YILLAR SONRA ÇOK ŞEYMI İSTEDİM ...

Mirasyedilerin ölü yüzleri...

Kötülük utansın anne!. Naparsın dünya hali böyleymiş ...

Annem seni ilk ziyaret edeceğim günü geldi ama ben kiminle gideceğim düşüncesi geldi çattı?.

Bir yakınımdaymış emmimgilin geliniydi onu yanıma aldım gittim.

Senin yanına oda hiç tereddüt etmedi gitmem diyerek Abla benide al yanına birlikte gideriz Mezar ziyaretine dedi!. Sevincimse kat kat artı onun öylece konuşmasına; çok korkularım vardı. Daha öncelerden onun öyle demesi bana bir yol arkadaşı olacağından artık benim için hiç bir korkularım kalmamıştı ve tamamen yenmiştim içimde ne yaşadıklarımı tamamen yersiz olduğunu ve sadece düşündürülen bir o kadarda yalnızlık korkusuydu ve de Annemi Ziyaret edemeyeceğimde, görmeden kabrini gideceğim korkusuydu; emmimgilin gelinin bana öyle demesi "arkamda "dağ gibi bir "güvencem oldu, tereddütlerim kalmamıştı benim için sevindiriciydi!. " O..." kadar iznimde zaman su gibi aktı geçtinde hep dirileri ziyaret ettim... "Oysa!. "Oysa ben seni görmek için "25 yılın hasretini gidermek için geldim "Türkiye` ye Sırf senin özlemine dayanmadığım içindi... Dirileri gördüğüm kadarıyla onların ölümlerinden hiç farkları yoktular... Tamamen İnsanlıktan soyutlanmışlar ne sevgi nede saygı kalmıştı, "Alayını ver yansın insanlıktan eser kalmamıştı.. "Oysa ki senin ölün bilene beni sevindirirken "onlar onlar diriler" içmi acıttılar Annem!. Kocaman iznimi berbat ettiler etrafımdaki yamama kılıklı insan paçavraları kan bağımlı dediklerimmm... "Alayı nefretliydi!. Bana göre hava hoştu, ben zaten orada gelip geçiciydimde onların halları hal değildi; sizlerin bıraktığınız malların tasaları çökmüştü üzerlerine alayı kan ağlıyordu nasıl üç kuruşun üzerine ben konarım diyerek sizin ölünüzün konuşması bilene geçmezken onlarsa sizin bıraktıklarınızın üzerinde paylaşımlar yapıyorlardı içleri öfke taşıyordu şu dünyada üç kuruşun üzerine nasıl konacağım diyerek; öleceklerini hiçmi hiç akıllarına getirmiyorlardı bilene sanki dünya onlarını ... Gelmiş geçmiş zaman kimler ne götürdüyse öbür tarafa onlarda onu götürürlerde!. Mal sevdasından insan olmayı unutmışlardı, , insan değillerdi, !... İki ayaklı hayvanlardı gördüklerim. Bu da bana fazlasıyla yetti, ölene kadarda içimde bana karşı "kişiliksiz davrananları "affetmeyeceğim"!. Çünkü onlar İnsan değillerdi iki ayaklı hayvanlardı.. Keşke İnsan olarak kalsaydılar ben bununun sorusunu çok aradım kendimde bir türlü bulamadım!... Değerleri bir bir kurutmuşlar, üç kuruşun üzerinde hayalperest olmuşlar. Sanki uzaydan yeryüzüne konmuşlar, edep ve de haya kalmamış, değer yargılarını yerle bir etmişler, insan olmamışlar ölmüşler gördüklerim; insan değildiler, tamamen benim ölü yüzümdü onlar.... Ben onları hiç anlamadım anne hor hor filmi gibiydiler...., " halende bana takındıkları tavırları"! . Tatilimi nerede konakladığıysam patavatsızca davranışların sergilendiğini izledim, hele de "Yiğenlerim olan "Kızlar tarafından ismi batasicalar oysa ben onların büyük "Teyzeleriydim alışık olmadığım konuşma ortamlarıydı tamamen benim kişisel mizacım dışımda uygunsuzlar vede edepsizlerdi beni hep kırdılar beni hep ağlatdılar, sürekli dalaşıyordu gün boyu bu

dalaşmalar sürüyordu, onlarda insanlık kalmamıştı anne annem... Benimse tek tesellim senin kara taşın vede bir karış üzerine örtülmüş toprağın; renga renk üzerinde yeşeren çiçeklerinde huzur buluyordum!. Ve orada "Sen kokuyordun"!. Ruhun her ne kadar bedenini terk etsede ben sendeydim anne orada birlik olmuştuk beni sarıp sarmalıyordun beni acıtanlara inat yarama merhem oluyordun senin terk edilmiş bedeninin bile bana melhem olurken..;! Canlılar beni can evimden vuruyorlardı sanki bir ateş kümesi yapmışlar beni orada yok edecekler o derece hırçın taşkın ruh halleri vardı isimlerini ağzıma almak için dilim bilene varmıyor onlar insanda olamazlar iki ayaklı hayvandan farklarıda yoktu zehir sıkım kusuyorlardı dokunduklarım insan müsveteleri annem.... ıyıkı sen görmedin o rezilleri vede kepezeleri , değilse de onlara meydanı dar ederdin bilirim senin kurallarını senin elinden kaçan sinek bile zor kurtulurdu eğerki haksız iseler boyun eğmezdin haksızlıklara karşı hep mücadeleyi ederdin dimdik hemide kendi varlığıyla her zaman kendinin insan olduğunu olmayanlara ders verir nitelikte ispatlardın...

Kötülük utansın anne naparsın dünya hali böyleymiş....

Hep iyiler olmuyor bu alemde kötülerde var bu kezde onlarlada yaşam mücadelesi veriyorsun kendi varlığını korumak için tıpkı senin yaptığın gibi anne !. Malesef dünya geniş bir o kadarda insanlar arsız azla kanat etmiyorlar verde ver buda bana, buda bana al gülüm, ver gülüm... Sanki herşey bol kepece tanıdıklarımın içinde bir kaç kişi hariç insanlıktan eser yoktu, tamamen nefret duyguları beslemişler, en ufak bir tartışmada içlerindeki nefreti kusuyorlardı bana... Sanki dünyada bir onlar vardı! Sanki onlar veriyor bir diğer insanın ekmeğininide çok ta laf ebeleri vardığı oysa onların kendilerinede yoktu hayırları zehir sıkım olmuşlar nefretlerinden öfke kusuyorlar her daim dahada buna bir anlam veremedim insan olamamışlar. ... Ne deyim yinede kendileri için her defasında da haykırıklarını haykırmalarını sürdürüyorlardı.. Sanırım bu kadar korku vede asabileşmek hayata dair korkak ve de korkulu insanlar olduklarındandı!.. Benim onlara biçtiğim değer sadece bu olabilir. Kendileri bilirler ne halleri varsa görsünler... Bense öğrendim tüm bana yakınım diyerek etrafımda gezinen insanların bire bir ruh hallerini vede kişiliklerini bana ne zararları olabilirki!?. Kötülük utansın derim burada onca yıl sonra bu yaşadıklarım... "Onların! Bana yaşattıkları revamı oysa? Daha farklı hayat görüşleri olabilirdi. Bunların dört köşe Televizyonun karşısında biraz ahkamlıları değişennn ; iki lafı bir araya getiremeyen , "curcunalarla karşılaştım kan bağım dediklerim insanlarla"!....

Dönüş korkmaz`dan,

6.Haziran. ikibinonbeş`den...